

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GARBER, STEPHANIE

Alchimia secretelor / Stephanie Garber ; trad. din lb. engleză: Bogdan Ghiurco. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-751-4

I. Ghiurco, Bogdan (trad.)

821.111

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

ALCHEMY OF SECRETS

Copyright © 2025 by Stephanie Garber.

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

STEPHANIE GARBER

ALCHIMIA SECRETELOR

*Traducere din limba engleză
de Bogdan Ghiurco*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

Folclor 517

Totul a început cu o șoaptă pe care ai auzit-o la coadă într-o cafenea, o poveste pe care ar fi trebuit probabil s-o ignori. Dar zvonul ți s-a întipărit în minte asemenea unei melodii și te-a chinuit ca o ghicitoare nerezolvată. Până când, într-un târziu, te-a adus aici. Într-o parcare care, în mod evident, nu a ținut cont de prognoza meteo.

S-a anunțat o noapte înstelată, fără nori, dar acum simți ploaia pe degetele picioarelor. Picăturile te izbesc cu repeziciune când traversezi grăbită asfaltul, în sandale. De jur împrejur, felinarele pâlpâie, acompaniind cu un cor static sunetul pașilor tăi umezi.

Nu ți-ai pierdut suflul, dar încetinești și te oprești sub o marchiză. Cuvintele *ÎN CURÂND*, scrise cu litere mari de un roșu aprins, sfârâie, proiectând umbre de neon peste o gheretă de bilete retro, acoperită cu postere spălăcite ale unor spectacole de demult. Numele Veronică Lake, cu litere de un galben pal, se întinde pe partea de sus a unui afiș, în vreme ce Loretta Young îți zâmbește dintr-o fotografie alb-negru. Posterul în care apare Loretta este pentru *A Night to Remember* și speri ca noaptea aceasta să fie de neuitat.

Nu ești sigură dacă poveștile sunt adevărate, dar în clipa în care treci pragul cinematografului și intri în

foaier, aproape că te aștepți să luneci într-o vizuină de iepure.

Entuziasmul tău acoperă totul cu o poleială strălucitoare. În dreapta, zărești un șir de telefoane publice lucioase, în cabine îngrijite din lemn și sticlă. N-ai mai văzut niciodată atât de multe la un loc. Îți vine să le faci o poză, dar te abții. Oricum n-ai fi reușit, chiar dacă ai fi încercat. În clipa de față, telefonul tău nu mai funcționează, deși n-ai aflat încă acest lucru. Atenția îți este brusc distrasă în partea stângă de standul clasic cu gustări, pe care praful pare să emane nostalgie și aproape că nici nu observi vopseaua aurie ciobită de pe bordura Art Déco, decorată cu sori geometrice și delfini ce fac salturi în apă.

Pe placa de deasupra scrie:

10 cenți popcornul

15 cenți popcornul cu unt

25 de cenți pachetul de țigări

Nu știai că odinioară se vindeau țigări în cinematografe, dar, pentru o clipă, simți mirosul de fum și de popcorn. Aproape că simți și gustul untului. Dar nu zăbovești în foaier. Există o singură sală – o singură atracție – pe care-ți dorești să o găsești și te îndrepti țință spre ea.

Simți o strânsoare în piept. Inima îți bate deja cu putere. Și încă speri să găsești vizuina iepurelui care să te poarte în altă lume. Când treci de ușile duble, te simți visătoare și optimistă: o fotografie supraexpusă, compusă din prea multă lumină.

Miroase în continuare a fum și a popcorn, dar mai simți ceva. Poate că e doar mireasma catifelei vechi îmbinată cu izul persistent al pământului reavăn după ploaie, dar acest amestec te face să visezi în culori vii în timp ce

îți lungești gâtul ca să privești tavanul incredibil de înalt. Este lucrat în întregime în fildeș aurit și acoperit cu modele Art Déco înrudite cu semnele zodiacale.

Sub cupola somptuoasă, câteva scaune sunt deja ocupate. Douăzeci și cinci? Poate cincizeci? Ești prea agitată ca să poți număra cu precizie și alegi un loc din spate. Scaunul se clatină, catifeaua tocită e moale și te simți prea departe de scenă.

Hotărâști să te muți mai în față și, când înaintezi, te uiți pe furiș la ceilalți spectatori. Vrei să vezi cine a mai reușit să intre în sală și dacă recunoști pe cineva. Dar cum numărul colegilor de facultate pe care îi știi este foarte mic, nu e de mirare că toate chipurile îți sunt străine. Unii șușotesc, alții chicotesc și câțiva, la fel ca tine, nu spun nimic, dar pe toți vă unește un fir comun: anticiparea.

Asta trebuie să fie. Cortinele de pe scenă sunt de un roz intens, fastuos, iar când se dau laoparte, îți ții respirația.

Domnilor, vă rugăm să vă scoateți pălăriile, apare pe ecranul argintiu.

Apoi apare un alt diapozitiv: *Fluierăturile zgomoase și vorbitul sunt interzise.*

Îndemnul stârnește, bineînțeles, un cor de fluierături. Dar apoi se așterne liniștea, imaginea de pe ecran dispare și în colțul din dreapta sus apare o steluță. Clipește o dată, de două ori. Și toate luminile din sală se sting.

Întunericul este mai adânc decât noaptea de afară. Îi auzi pe ceilalți cum își scot telefoanele, dar niciunul nu funcționează, nici măcar al tău. Fără semnal. Fără lumină. Fără un ceas digital care să-ți spună cât e ora.

Nu știi cât timp a trecut când auzi cum pleacă prima persoană. S-a hotărât că acest curs, dacă asta o fi, nu e pe gustul său. Alți câțiva îi urmează exemplul.

Urăști că ești tentată să faci la fel.

Degetele de la picioare nu mai sunt ude, dar pielea îți e înfiorată de frig. Ai senzația că te privește cineva, deși e prea întuneric ca să poată vedea ceva.

Minutele se scurg și tu recapitulezi poveștile, zvonurile și sușotelile auzite despre un curs cu totul special, care nu apare în niciun catalog online, susținut de un profesor al cărui nume nu apare pe niciun site. Și, brusc, te gândești că există motive întemeiate pentru asta. Te gândești că poate ar trebui să pleci. Te gândești...

O lumină pâlpâie pe scenă. Este doar o mică scânteie, dar licărul ei îți atrage atenția. Închizi ochii, apoi îi deschizi. Iar când privirea ți se limpezește, o zărești acolo.

Stă pe un taburet de lemn, în mijlocul scenei.

Nu știi de când stă acolo, dar ai impresia că așteaptă de ore întregi, asemenea celor douăzeci și ceva de spectatori care au rămas în sală. Este mai scundă decât ți-ai închipuit. În descrierile oamenilor părea mereu înaltă, semeață, de-a dreptul impozantă. Dar seamănă mai degrabă cu o bunică. Părul argintiu, tuns bob, îi încadrează fața rotundă, cu un zâmbet abia schițat. Când începe să vorbească, simți că tot frigul, umezeala și așteptarea au meritat din plin.

— Ați venit aici pentru o poveste, spune ea. Dar acum vă voi spune alta.

CAPITOLUL 1

Holland St. James numărase minutele rămase până la întâlnirea din acea seară. Probase șapte rochii și cinci perechi de pantofi, își ondulasă părul și își refăcuse până și machiajul ochilor. Dar acum era pe punctul să strice totul.

— Am crezut că ieșim la o înghețată, spuse Jake cu o politețe desăvârșită.

Căci Jake era, probabil, cel mai amabil băiat cu care Holland ieșise vreodată.

În urmă cu vreo două săptămâni, când Jake intrase pentru prima dată în Santa Monica Coffee Lab, Holland își zisese în gând că este exact genul ei. Semăna mai degrabă cu Clark Kent decât cu Superman și purta o pereche de ochelari cu rame negre care fuseseră mereu kryptonita ei. Apoi el se ciocnise de ea, vărsând pe jos câțiva stropi din cafeaua rece, iar Holland îi observase manualele. Jake era la master și se pregătea să devină profesor de engleză pentru străini.

La prima lor întâlnire, Holland aflate că Jake făcea voluntariat la adăpostul de animale din Los Angeles, dar și la Echo Park Time Travel Mart, un ONG care predă cursuri de scriere creativă pentru copii. La a doua întâlnire, descoperise că Jake devenise de curând vegetarian

și că mergea cu bicicleta, renunțând la mașină din dorința de a proteja mediul.

Jake era realmente un om bun.

Poate că, în adâncul sufletului ei, Holland îl considera un pic prea perfect, asemenea unui e-mail fără nicio greșeală de ortografie sau unei poze de profil cu un chip perfect retușat, căruia i-ar fi prins bine câteva riduri. Sau poate că doar căuta nod în papură.

Aceasta era a treia lor întâlnire, în condițiile în care Holland nu mai avusese, de doi ani, o a patra întâlnire cu cineva. Așa că își dorea din suflet să nu o dea în gard. Și se temea să nu fi stricat deja lucrurile când, în urmă cu câteva minute, după ce zărise un afiș care îi amintea de una dintre poveștile Profesoarei, îl trăsese pe Jake pe aleea aceasta mizerabilă.

Afișul fusese lipit pe partea laterală a unui perete din beton. Era un model vintage care semăna cu suvenirurile din lemn vândute pe digul din Santa Monica. Câțiva palmieri maro-verzui decolorați de soare încadrau silueta în carbune a unui bărbat cu pălărie fedora care își privea ceasul. Nu erau logo-uri, nici nume de mărci. De fapt, pe afiș nu apărea niciun cuvânt care să dea de înțeles ce promovează. Doar două inițiale pe butonii bărbatului fără chip: O. C.

Omul Ceasornic.

Acesta fusese primul gând care îi trecuse prin minte. Apoi îl condusesse pe Jake pe acea alee. Pur și simplu nu reușise să se stăpânească.

Holland crescuse cu vânătorile de comori organizate de tatăl ei. Când era mică, învățase să caute indicii așa cum alți copii învață să se joace cu cuburile sau unii cu alții. Poate de aceea Holland nu simțise niciodată că aparține unui loc, până când descoperise cursul de folclor al Profesoarei. Poveștile ei îi dădeau sentimentul că participă din nou la una dintre vânătorile tatei.

Holland nu se aștepta să descopere ceva în acea seară. Atmosfera din Los Angeles îi amintea mereu de poveștile Profesoarei și de fiecare dată se simțea constrânsă să le exploreze. Intra tot timpul pe alei pe care era convinsă că nu mai pășise niciodată, doar ca să descopere un bar, o cafenea sau o librărie în care fusese deja.

Dar nu și în acea seară. În acea seară, Holland era sigură că nu mai intrase niciodată pe acea alee. Altfel, și-ar fi amintit firma.

Curiozități și ceasornicărie

Întrebați înăuntru

Firma pe care erau scrise aceste cuvinte atârna într-un cârlig de cupru elegant, prins de o ușă pe care Holland ar fi vrut s-o creadă de epocă, dar care era mai degrabă murdară. A fost suficient să tragă cu ochiul spre Jake ca să-și dea seama că și el înclina spre *a doua variantă*. Probabil regreta deja că ieșise cu ea la întâlnire. Voia să-l facă să se răzgândească. Și, în același timp, își dorea enorm să intre pe acea ușă și să-l convingă să o însoțească.

— Îți plac legendele urbane? îl întrebă ea.

— Da... la nebunie.

Jake îi zâmbi într-un fel care îi aminti mai mult de Superman decât de Clark Kent și îi reaprinse speranța că lucrurile erau pe fâgașul cel bun.

Cu toate acestea... șovăi.

Profesoara le ceruse să nu dezvăluie poveștile ei altor oameni. Nimeni nu avea voie să încalce această regulă. Cursul era mult prea solicitant pentru ca studenții să divulge gratuit poveștile, iar Profesoara îi avertiza mereu că ar putea exista consecințe grave dacă nu și-ar ține gura. Dar Holland nu mai era studentă la cursul de

Folclor 517 și era vorba despre o singură poveste. Numai că...

— Înainte de toate, zise ea încet, vreau să juri pe sănătatea câinelui tău, pe bicicleta ta sau pe planta de apartament pe care te chinui s-o ții în viață, că n-o să des-tăinui nimănui ce urmează să-ți spun.

Jake zâmbi și mai tare.

— Jur.

Se aplecă și o sărută ușor pe buze ca să pecetluiască promisiunea.

— Deci, e un fel de secret de familie?

Holland încremeni.

Își reaminti că Jake provenea dintr-o familie nume-roasă și că rudele lui îl sunau mereu să-i povestească cele mai banale detalii din viața lor. Pentru el era normal să vorbească despre familie. Nu încerca s-o tragă de limbă.

Cu toate acestea, îi trebuiră câteva secunde ca să zâmbească într-un mod care, spera ea, să pară jucăuș.

— Nu e un secret de familie, dar e ceva despre care n-ar trebui să vorbesc. Când eram studentă, am făcut un curs care se cheamă „Folclor 517: Legende locale și mituri urbane”. De altfel, cursul în sine e un fel de legendă locală. Nu te poți înscrie la el. Nu apare pe niciun site. Trebuie să afli de el din gură în gură. Apoi, dacă treci examenul de la finalul semestrului, cursul este trecut pe foaia matricolă.

Jake părea complet absorbit.

— Deci e un soi de societate secretă sub formă de curs?

Holland încuviință poate din entuziasm sau poate din pricina gândurilor care o frământau. Nu era ca și cum acest mic secret ar fi făcut rău cuiva.

— În fiecare săptămână, Profesoara ne spunea o legendă locală sau un alt mit urban și trebuia să jurăm să nu dezvăluim nimănui niciodată ce aflam de la ea. Una

dintre legende este despre Omul Ceasornic. Se spune că tot Los Angeles-ul este presărat cu indicii care duc spre el. Dacă urmărești indiciile și reușești să-l găsești, poți să-l întrebi cât e ceasul și Omul Ceasornic îți va spune când vei muri.

Expresia lui Jake se schimbă și o cută de îngrijorare îi apărură între sprâncene.

— Nu e atât de morbid pe cât sună, se grăbi Holland să adauge. Profesoara ne-a mai spus că poți face un pact cu el ca să primești mai mult timp, adică să trăiești mai mult decât ți-a fost scris.

— Și chiar crezi așa ceva? întrebă Jake.

În vocea lui era ceva de nedeșluit și, deodată, Holland se temu că fusese puțin prea optimistă în privința interesului lui pentru legende. Era un tip normal, învățat cu întâlniri normale, care, foarte probabil, își dorea o fată normală.

Bineînțeles că nu.

Ne amuzăm și noi un pic.

Nu... nu cred nici cât negru sub unghie.

Oricare dintre aceste variante ar fi fost un răspuns excelent la întrebarea lui. O fată normală așa ar fi reacționat.

— Vino puțin înăuntru cu mine, se eschivă Holland.

— Bine, zise Jake.

Și, pentru că era un tip politicos, întinse mâna și deschise ușa de care atârna firma *Curiozități și ceasornicărie*.

Dincolo de prag, totul era din sticlă opalină și aur. Un șir perfect de lămpi din sticlă opalină, cu șnururi aurii, lumina o podea impecabilă din plăci rotunde, tot din sticlă opalină, printre care câteva plăci aurii strălucitoare for-mau cuvintele *tic tac*.

Nu se vedeau urme de pași sau pete, doar cuvintele sclipitoare care, sub luminile lăptoase, clipeau ca mișcarea rapidă a unui secundar.

Era aproape *magic*. Nu o magie grandioasă, miraculoasă, ci o magie simplă, a lucrurilor atemporale. A bancnotelor de doi dolari și a scrisorilor de mână, a mașinilor de scris și a telefoanelor cu disc.

Holland ar fi putut rosti aceste gânduri cu voce tare. Dar Jake nu prea părea să știe ce să creadă despre această încăpere stranie de la capătul unei alei bizare. Nu se așteptase la așa ceva când o invitasese la o înghețată. Își dorea o fată care să arate bine în pozele de pe Instagram, nu una care să ajungă subiect pe Reddit, la categoria „întâlniri de coșmar”.

Era limpede că Holland interpretase greșit momentul, dar nu mai putea da înapoi. Simțea că este mai aproape ca niciodată de unul dintre miturile Profesoarei.

În fața lor se aflau două uși, făcute tot din sticlă opalină, de un alb strălucitor, cu mânere aurii și plăcuțe dreptunghiulare aurite în centru. Pe o plăcuță scria *curiozități* și pe cealaltă, *ceasornicărie*.

Holland întinse mâna spre ușa pe care scria *ceasornicărie*, sperând să-l găsească pe Omul Ceasornic. Dacă tot stricase întâlnirea, măcar să nu fi fost în zadar.

Clanța ușii nu se clinti.

Încercă din nou.

— Cred că e încuiată.

Jake întinse mâna peste umărul ei și bătu în ușă. Două ciocănituri puternice.

— Vă pot ajuta cu ceva? se auzi o voce din dreptul celeilalte uși.

A ușii pe care scria *curiozități*.

În pragul ușii deschise stătea o fată. Avea părul platinat tuns pixie, un cercl mic în nas și purta o rochie albă,

mulată, de aceeași culoare ca sticla opalină. La prima vedere părea tânără, dar ceva din felul în care stătea și îi privea o determină pe Holland să creadă că aparențele erau înșelătoare.

Se strădui să întrezărească ce se afla în spatele ei, să vadă curiozitățile dinăuntru, dar nu observă decât o lumină albă.

Nervoasă, fata bătea tactul cu unghiile în tocul ușii.

— Îl căutăm pe Omul Ceasornic, zise Holland.

— Îmi pare rău, nu vă pot ajuta.

Fata se trase imediat un pas înapoi ca să închidă ușa.

— Vreau doar să-l întreb cât e ceasul, spuse Holland pe negândite.

Fata înlemni.

— Ești sigură că vrei asta, draga mea?

Își însoți întrebarea cu o privire care îi dădu de înțeles că ar fi bine să plece cât mai degrabă și să îl ia cu ea și pe băiatul acela drăguț.

— E sigură, zise Jake. Și eu vreau să știu cât e ceasul.

— Pe bune? întrebă Holland.

El își trecu brațul peste umărul ei, lipindu-se de pielea ei caldă.

— Unde mergi tu, merg și eu.

Ar fi vrut să-l întrebe de ce se răzgândise, dar fu cuprinsă brusc de surescitare.

Fata în alb mormăi ceva în barbă. Părea că spusese *neghiobi*. Apoi tânăra dispăru în spatele ușii.

În holul de sticlă opalină, așteptând întoarcerea fetei, timpul se scurgea cu încetinitorul. Brațul lui Jake era arzător pe umărul ei. De data aceasta, Holland se simțea aiurea și spera din suflet că fata se va întoarce.

În cele din urmă, ușa pe care scria *curiozități* se redeschise. Tânăra apăru în prag și le întinse câte un pix și niște foi de hârtie cu indigo pe verso.

— Dacă sunteți siguri că vreți asta, spuse ea, ținându-și buzele, scrieți-vă aici numele, completați informațiile cerute și Omul Ceasornic va lua legătura cu voi.

CAPITOLUL 2

Dimineța următoare sosi cu greu, ezitând parcă să-și mai facă datoria de care se plictisise.

Holland se trezi într-o liniște deplină. Nu se auzea niciun ciripit de pasăre, nicio mașină gonind pe stradă, nicio scândură scârțâind în casa care se trezea la viață. Pentru o secundă, ar fi jurat că nici măcar inima nu-i mai bătea.

Capul i se învărti când se ridică, în cele din urmă, în capul oaselor. Deodată, simți o ușoară stare de greață. Nu era mahmureală, sau cel puțin așa credea.

Încercă să-și amintească ce făcuse în seara precedentă. Dar, pentru o clipă, nu reuși să-și dea seama nici măcar în ce zi era. Se simțea ca o pagină dintr-o carte, lipită de pagina anterioară.

Se aplecă buimacă și își verifică telefonul.

Era joi.

Ieri fusese miercuri.

A treia întâlnire cu Jake.

Detaliile îi reveniră în minte ca o paradă lentă de imagini albicioase și granulare, care o duceau cu gândul la filmele vechi de familie. Își aminti alea... sticla opalină... brațul lui Jake pe umărul ei... hârtia indigo... magia simplă a lucrurilor atemporale... Omul Ceasornic...

LIBRIS | We know books

Totul i se păruse foarte intens atunci.

Dar acum, rememorând evenimentele, noaptea i se părea ciudat de ștersă și de îndepărtată.

După ce părăsiseră alea, ea și Jake își luaseră, în sfârșit, înghețată cu unt de arahide și bacon, după care el o sărutase lângă mașină. Se sărutaseră o bucată bună de timp. Dar se părea că el rămăsese cu altă impresie decât ea în privința acelor săruturi, fiindcă era prima dimineață de când îl cunoscuse în care nu se trezea cu un mesaj de la el.

Nu era chiar așa târziu. Încă mai putea să-i scrie **Bună dimineța.**

Ca la un semn, telefonul îi bipăi.

Dar nu era un mesaj de la Jake.

14:00 Întâlnire cu Adam Bishop

Holland aruncă telefonul pe pat.

Adam Bishop era un cadru didactic nou, sosit recent în facultate de la Programul de Folclor al UC Berkeley. Holland nu-l cunoscuse personal, dar îi auzise pe ceilalți doctoranzi vorbind despre el. Toată lumea părea să-l îndrăgească.

Luni primise de la el un e-mail scurt prin care îi cerea să se întâlnească în acea după-amiază. Când Holland îl întrebase de ce, Adam Bishop îi răspunsese evaziv, scriindu-i că preferă să-i explice față în față.

Căuta cumva o asistentă pentru curs și Profesoara îi dăduse numele ei? Poate că o fi fost în urmă cu terminarea tezei, dar Holland era o asistentă excelentă. Fusesse asistenta Profesoarei timp de doi ani – un an în facultate și un an la masterat – și toată lumea știa că acest post cerea multă răbdare și o serie de abilități care nu figurau

de obicei în CV-uri. Chiar îi era dor de acea slujbă. Doar că acum avea alta. O slujbă fantastică.

În fiecare seară de vineri, Holland proiecta filme clasice în mansarda de la Santa Monica Coffee Lab, urmate de o discuție. Era ca și cum ar fi predat fără să pună note și, în plus, toată lumea putea să bea.

Îi plăcea la nebunie.

Îi plăcea la nebunie Coffee Lab. Îi plăceau la nebunie oamenii care veneau săptămână de săptămână. Dar, mai ales, îi plăceau filmele vechi.

Se îndrăgostise de ele la vârsta de patru ani, când tatăl ei le proiectase, ei și surorii sale gemene, *Vrăjitorul din Oz*. La sfârșitul filmului, sora ei începuse să călărească o mătură, iar Holland ceruse imediat o pereche de pantofi rubinii.

— M-am gândit eu că o să zici asta, Hollybells, îi spusese tatăl ei, dezvăluindu-i că pantofii o așteptau deja undeva prin casă; trebuia doar să-i găsească.

Acea fusesse prima ei vânătoare de comori.

Tatăl ei asociase întotdeauna filmele cu vânătorile de comori. Iar faptul că Holland proiecta acum filme vechi la Coffee Lab o făcea să se simtă aproape de el. În ultima vreme, prezenta o serie de capodopere noir și istoria lor o fascina. Îi plăcea că aceste pelicule reușeau să o facă să creadă că există un colț alb-negru tainic al lumii, în care străzile sunt populate cu detectivi privați, nu cu fast-fooduri și în care, cel puțin o dată pe săptămână, o *femme fatale* cu breton asimetric intră pe ușă și abate viața cuiva pe un fâgaș întunecat și întortocheat.

Oferta lui Adam Bishop, dacă voia într-adevăr s-o angajeze ca asistentă, nu o tenta. Totuși, era curioasă. Holland era curioasă din fire.

După ce se trezi, ieși la alergat și încercă să-și imagineze ce altceva ar fi putut Adam Bishop să vrea de la ea.